

38 מְעַשֶׂה שֶׁבֶת – כל שנעשה בו חילול שבת, וכגון מאכל שהתבשל
 39 בשבת, לִיתְסְרוּ – יאסרו גם הם באכילה ובהנאה משום 'לא תאכל
 40 כל תועבה', דְּהָא תֵּיעֲבַתִּי לָךְ הוּא – שהרי נעשה בהם איסור והם
 41 'תועבה'. מתרצת הגמרא: אָמַר קְרָא (שמות לא ט) וְשִׁמְרְתֶם אֶת
 42 הַשֶּׁבֶת כִּי קִדְשָׁהּ הוּא לַכֹּהֵן, ויש לדרוש הֵיא קִדְשָׁהּ – השבת היא
 43 קודש, וְאִין מְעַשֶׂיָּה קִדְשָׁהּ – אבל הנעשה על ידי חילול שבת אינו
 44 קודש, ולכך מעשה שבת אינו אסור משום 'תועבה'.
 45 מקשה הגמרא עוד: העובר והורֵשׁ בְּשׂוֹר וּבְחֶמְזֵי יַחֲדוּי חוֹרֵעַ, וכן
 46 העובר והזֶסֶם (10-ותם) פִּי פֶרֶה וְדֹשׁ בָּהּ – הדש תבואה עם בהמתו
 47 וחוסם פיה בשעת מגלכתה, לִיתְסְרוּ – יאסרו הזרעים שנזרעו או
 48 התבואה שדש באיסור באכילה ובהנאה, משום 'לא תאכל כל
 49 תועבה', דְּהָא תֵּיעֲבַתִּי לָךְ הוּא. מתרצת הגמרא: הַשֶּׁבֶת – אחר
 50 שהתמעט מ'קדש' היא 'שמעשה שבת מותר, מעתה יש לומר, ומה
 51 שֶׁבֶת דְּחֶמְיָא – אם שבת שאיסורה חמור מכל מקום מְעַשֶׂיָּה
 52 מוֹתְרִים – דברים שנעשו בה באיסור מותרים באכילה ובהנאה, הֵינִי
 53 – חרישה בשור ובחמור וחסומת שור בדישו שאיסורם קל יותר, לֹא
 54 כֵּל שֶׁבֶן שִׁיחֵי חוֹרְעִים וְהַתְּבוּאָה מוֹתְרִים.
 55 מקשה הגמרא עוד: בְּלֵאֵי זְרָעִים – מיני זרעים שונים שזרעם זה עם
 56 זה, לִיתְסְרוּ – יאסרו הגידולים באכילה ובהנאה משום 'לא תאכל
 57 כל תועבה', דְּהָא תֵּיעֲבַתִּי לָךְ הוּא. מתרצת הגמרא: מְדַגְלֵי רְחֻמְנָא
 58 בהנאה, שנאמר (דברים כב ט) 'לֹא תִזְרַע כְּרֶמֶךְ בְּלֵאִים שֶׁן תִּקְדֹּשׁ
 59 הַמְּלֵאָה, ודורשים זאת שֶׁן תִּקְדֹּשׁ אִשׁ – פן תתחייב לשרוף כל מה
 60 שגדל מתערובת הזרע שזרעת, שהוא אסור בהנאה, והלא גידולים
 61 אלו נזרעו באיסור, ואף על פי כן לא נאסרו משום 'תועבה', שאם כן,
 62 לא היתה התורה חזרת ואוסרתם, מְכַלְלֵי דְבִלְאֵי זְרָעִים שָׂרוּ – מזה
 63 משמע שכלאים אינם אסורים משום 'תועבה', ולכך כלאי זרעים
 64 [שבדם לא התפרש איסור כמו בכלאי הכרם] מותרים.
 65 שואלת הגמרא: מדוע למדים מכלאי הכרם שכלאי זרעים מותרים
 66 באכילה ובהנאה, וְאִמָּא – ושמן נאמר, בְּלֵאֵי בָרִים שנאמר בהם
 67 בפירוש איסור הנאה, לִכְן אִסוּרִין הֵם בֵּין פְּאֻכִילָה וּבֵין פְּהִנְאָה,
 68 ואילו בְּלֵאֵי זְרָעִים שלא נאמר בהם איסור הנאה, בְּאֻכִילָה אִסוּרֵי
 69 – יהיה דינם שבאכילה יהיו אסורים משום 'לא תאכל כל תועבה',
 70 בְּהִנְאָה שָׂרוּ – ובהנאה יהיו מותרים, ולא יאה הלימוד מכלאי הכרם
 71 אלא להתיר בהנאה.
 72 משיבה הגמרא: אין לומר שכלאי זרעים אסורים באכילה, משום
 73 דְּאִתְקוּשׁ – כלאי זרעים הוקשו לְבִלְאֵי בְּהֵמָה, דְּבִתְרֵי (ויקרא ט ט)

מְעַשֶׂה שֶׁבֶת – כל שנעשה בו חילול שבת, וכגון מאכל שהתבשל
 בשבת, לִיתְסְרוּ – יאסרו גם הם באכילה ובהנאה משום 'לא תאכל
 כל תועבה', דְּהָא תֵּיעֲבַתִּי לָךְ הוּא – שהרי נעשה בהם איסור והם
 'תועבה'. מתרצת הגמרא: אָמַר קְרָא (שמות לא ט) וְשִׁמְרְתֶם אֶת
 הַשֶּׁבֶת כִּי קִדְשָׁהּ הוּא לַכֹּהֵן, ויש לדרוש הֵיא קִדְשָׁהּ – השבת היא
 קודש, וְאִין מְעַשֶׂיָּה קִדְשָׁהּ – אבל הנעשה על ידי חילול שבת אינו
 קודש, ולכך מעשה שבת אינו אסור משום 'תועבה'.
 מקשה הגמרא עוד: העובר והורֵשׁ בְּשׂוֹר וּבְחֶמְזֵי יַחֲדוּי חוֹרֵעַ, וכן
 העובר והזֶסֶם (10-ותם) פִּי פֶרֶה וְדֹשׁ בָּהּ – הדש תבואה עם בהמתו
 וחוסם פיה בשעת מגלכתה, לִיתְסְרוּ – יאסרו הזרעים שנזרעו או
 התבואה שדש באיסור באכילה ובהנאה, משום 'לא תאכל כל
 תועבה', דְּהָא תֵּיעֲבַתִּי לָךְ הוּא. מתרצת הגמרא: הַשֶּׁבֶת – אחר
 שהתמעט מ'קדש' היא 'שמעשה שבת מותר, מעתה יש לומר, ומה
 שֶׁבֶת דְּחֶמְיָא – אם שבת שאיסורה חמור מכל מקום מְעַשֶׂיָּה
 מוֹתְרִים – דברים שנעשו בה באיסור מותרים באכילה ובהנאה, הֵינִי
 – חרישה בשור ובחמור וחסומת שור בדישו שאיסורם קל יותר, לֹא
 כֵּל שֶׁבֶן שִׁיחֵי חוֹרְעִים וְהַתְּבוּאָה מוֹתְרִים.
 מקשה הגמרא עוד: בְּלֵאֵי זְרָעִים – מיני זרעים שונים שזרעם זה עם
 זה, לִיתְסְרוּ – יאסרו הגידולים באכילה ובהנאה משום 'לא תאכל
 כל תועבה', דְּהָא תֵּיעֲבַתִּי לָךְ הוּא. מתרצת הגמרא: מְדַגְלֵי רְחֻמְנָא
 בהנאה, שנאמר (דברים כב ט) 'לֹא תִזְרַע כְּרֶמֶךְ בְּלֵאִים שֶׁן תִּקְדֹּשׁ
 הַמְּלֵאָה, ודורשים זאת שֶׁן תִּקְדֹּשׁ אִשׁ – פן תתחייב לשרוף כל מה
 שגדל מתערובת הזרע שזרעת, שהוא אסור בהנאה, והלא גידולים
 אלו נזרעו באיסור, ואף על פי כן לא נאסרו משום 'תועבה', שאם כן,
 לא היתה התורה חזרת ואוסרתם, מְכַלְלֵי דְבִלְאֵי זְרָעִים שָׂרוּ – מזה
 משמע שכלאים אינם אסורים משום 'תועבה', ולכך כלאי זרעים
 [שבדם לא התפרש איסור כמו בכלאי הכרם] מותרים.
 שואלת הגמרא: מדוע למדים מכלאי הכרם שכלאי זרעים מותרים
 באכילה ובהנאה, וְאִמָּא – ושמן נאמר, בְּלֵאֵי בָרִים שנאמר בהם
 בפירוש איסור הנאה, לִכְן אִסוּרִין הֵם בֵּין פְּאֻכִילָה וּבֵין פְּהִנְאָה,
 ואילו בְּלֵאֵי זְרָעִים שלא נאמר בהם איסור הנאה, בְּאֻכִילָה אִסוּרֵי
 – יהיה דינם שבאכילה יהיו אסורים משום 'לא תאכל כל תועבה',
 בְּהִנְאָה שָׂרוּ – ובהנאה יהיו מותרים, ולא יאה הלימוד מכלאי הכרם
 אלא להתיר בהנאה.
 משיבה הגמרא: אין לומר שכלאי זרעים אסורים באכילה, משום
 דְּאִתְקוּשׁ – כלאי זרעים הוקשו לְבִלְאֵי בְּהֵמָה, דְּבִתְרֵי (ויקרא ט ט)

המשך ביאור למס' חולין ליום שלישי עמוד ב

7 עֲמָךְ, וְזוּ (עובד כוכבים) אֵי (אין) אֵתָה מְצוּוָה לְהַחֲיוֹתוּ.
 8 (סימן), שֶׁבֶת חוֹרֵשׁ וְכִלְאֵי זְרָעִים אוֹתוֹ וְאֵת בְּנֵי וְשִׁילוּחַ תְּקֵן).
 9 התבאר לעיל שאיסור אכילה בבשר בחלב נלמד מ'לא תאכל כל
 10 תועבה'. מקשה הגמרא: אֵלָא מְעַתָּה – מאחר שלמדנו שאסרה תורה
 11 באכילה כל דבר 'תועבה',

7 נְתִינָה דְּגֵר לְמַכְרִיהָ דְּעוֹבֵד בּוֹכְבִים – שאם מצוי גר לתת לו, לא
 8 ימכרנה לעובד כוכבים.
 9 שואלת הגמרא: וְרַבֵּי יְהוּדָה מַחֲזִיקִין יִלְמַד דִּין זֶה. עונה הגמרא: רבי
 10 יהודה סובר שְׁלֵהֲקָדִים נְתִינָה דְּגֵר לְמַכְרִיהָ דְּעוֹבֵד בּוֹכְבִים לֹא
 11 צְרִיךְ קְרָא – אין צריך ללמוד זאת מפסוק, שכן סְבָרָא הוּא, וְזוּ (ג-)
 12 תוּשַׁב אֵתָה מְצוּוָה לְהַחֲיוֹתוֹ, שנאמר בו (ויקרא כה לח) גֵּר וְתוֹשֵׁב וְחֵי

המשך ביאור למס' חולין ליום רביעי עמוד ב

7 וחמוץ וכלאים אסורים בהנאה, משום שהם גידולי קרקע, ואין ללמוד
 8 מהם לבשר בחלב שאינו גידולי קרקע, שהרי בפשטות לימוד
 9 משלשה מקורות הוא כמו לימוד מצד השהו, שפורכים עליו גם
 10 מדברים שאינם קולא או חומרא.
 11 אֵלָא אָמַר לִיה רַב מְרְדֵי לְרַב אֲשֵׁי, הֵכִי אֲמַרְיָן מְשַׁמְיָה דְרִישׁ
 12 לְקִישׁ, שיש בזה שלושה אופנים,

7 יש קולא או חומרא במלמד שאין בלמד, אפשר לפרוך, אבל בְּלֵ דְהוּ
 8 לֹא פְרָכִינֵן – אין לפרוך מדברים שאינם קולא או חומרא, ולכן כעת
 9 שאנו לומדים רק מכלאים, אין לפרוך 'מה לכלאים שכן גידולי
 10 קרקע', משום שאין בכך חומרא.
 11 הקשה רב אשי: וְלִפְדוּךְ לְבוֹלְהוּ – אם כן נפרוך על הלימוד
 12 משלושת המקורות, מַה לְבוֹלְהוּ שֶׁבֶן גִּדּוּלֵי קְרָקַע – שדווקא ערלה

59 ענוש כרת. משיבה הברייתא: פלאי הפרס יוכיחו, שאין האוכל
60 מהם ענוש בפרת, ואף על פי כן אסור בהנאה, והוא הדין לבשר
61 בחלב.
62 התבאר בברייתא, שאיסור אכילת בשר בחלב נלמד בגזירה שזה
63 מטריפה, ואיסור הנאה נלמד בקל וחומר מערלה. מקשה הגמרא:
64 למה לי – מדוע הוצרכה הברייתא ללמוד איסור אכילה בגזירה שזה
65 מטריפה, ליתני בוקלה – היה לברייתא ללמוד גם איסור הנאה בקל
66 וחומר מערלה, ולומר כן, ומה ערלה שלא נעבדה בה עבירה,
67 אסורה בין באכילה ובין בהנאה, בשר בחלב שנעבדה בו עבירה,
68 אינו דין שאסור בין באכילה בין בהנאה.
69 מתרצת הגמרא: הברייתא לא דרשה כך, משום דאיבא למימר –
70 אפשר לפרוץ ולומר, שהזרש בשור ובחמור יחד, וחוסם פי פרה
71 מלאכול ודש בה, יוכיח – אופנים אלו יוכיחו, שנעבדה בהם
72 עבירה, ומכל מקום שרו – השור והפרה מותרים באכילה, והוא הדין
73 לבשר בחלב, ולכן למדה הברייתא איסור אכילה בגזירה שזה, ורק
74 אחר כך למדה איסור הנאה מקל וחומר, ושוב אין להוכיח מחורש
75 ומחוסם שמתרים בהנאה, משום שהם מותרים גם באכילה, ואילו
76 בשר בחלב אסור באכילה.
77 הברייתא שלמדה שבשר בחלב אסור בהנאה בקל וחומר מערלה,
78 ודחתה שלערלה לא היה שעת הכושר, והוכיחה מחמץ בפסח,
79 ודחתה שחמץ בפסח ענוש כרת, והוכיחה מכלאי הכרם שאין בהם
80 כרת ואסורים בהנאה. מקשה הגמרא: למה לי למימר – מדוע
81 הוצרכה הברייתא לומר 'פלאי הפרס יוכיחו, לימא – היה
82 לברייתא לחזור וללמוד מערלה ולומר, 'ערלה תוכיח, שאין ענוש
83 כרת, ואסור בהנאה, ולהתיר דיינא – ושוב יחזור הלימוד על עצמו,
84 [שנקשה שלערלה לא היה שעת הכושר, ונתרץ 'חמץ יוכיח, ונקשה
85 שעל חמץ חייבים כרת. ונתרץ 'ערלה תוכיח', וליתני במה הצד –
86 ונלמד מהצד השווה בערלה ובחמץ ונאמר, שאף על פי שבכל אחד
87 מהם יש חומרא שאין בחבירו, הם דומים בכך ששניהם אסורים
88 באכילה ואסורים גם בהנאה, ונלמד מהם לבשר בחלב, שמתוך
89 שאסור באכילה אסור גם בהנאה. ואם נאמר כך נמצא שאנו לומדים
90 רק משני מקורות, ומדוע הוצרכה הברייתא ללמוד גם מכלאי הכרם,
91 שזהו מקור שלישי.
92 מתרצת הגמרא: אמר רב אשי, אין ללמוד מערלה וחמץ בפסח,
93 משום דאיבא למימר – יש לפרוץ ולומר, נבלה תוכיח, שאסורה
94 באכילה ומותרת בהנאה, והוא הדין לבשר בחלב.
95 אמר ליה רב מרדכי לרב אשי לדחות את דבריה, הכי אמרינן
96 משמיה דריש לקיש – אנו אומרים בשם ריש לקיש את הכלל הבא,
97 כל דבר הנלמד במה הצד – בצד השווה, מגופו פרכינן – אפשר
98 לפרוץ רק מדבר הנוהג במלמדים ולא בנלמד, אבל מעלמא לא
99 פרכינן – אם יש רק הוכחה ממקום אחר, אין פירכא זו מתקבלת, ואם
100 כן אין לפרוץ כאן 'עבלה תוכיח'.
101 הקשה רב אשי לרב מרדכי: אי הכי תיתי במה הצד – אם כן חזרת
102 הקושיא שנלמד איסור הנאה בבשר בחלב, בצד השווה מערלה וחמץ
103 בפסח. השיב רב מרדכי: אין ללמוד מערלה וחמץ בפסח, משום
104 דאיבא למיפרך, מה להצד השווה שפתינן שפני שניהם גדולי קרקע,
105 ואין ללמוד מהם לבשר בחלב שאינו גדולי קרקע.
106 הקשה רב אשי: אי הכי – אם אפשר לפרוץ כך, אף על פי שאין זו
107 חומרא, השתא נמי איבא למיפרך – גם עתה, שהברייתא הוכיחה
108 זאת מכלאי הכרם, יש לפרוץ כן ולומר, מה לכלאי הפרס שפני
109 גדולי קרקע, ואין ללמוד מהם לבשר בחלב שאינו גדולי קרקע.
110 אמר ליה – השיב רב מרדכי לרב אשי, הכי אמרינן משמיה דריש
111 לקיש, כל דבר הנלמד במה הצד השווה, פרכינן כל דהו – אפשר
112 לפרוץ את הלימוד מכל דבר שיש במלמדים ואין בלמד, אף על פי
113 שאין בכך קולא או חומרא, ולכן אם היינו לומדים בצד השווה
114 מערלה וחמץ היינו יכולים לפרוץ 'מה להצד השווה שבהן שכן גדולי
115 קרקע, אבל בלא אם אמרת' (תדא מתדא) – כשלומדים ממקור
116 אחד, ובאים לפרוץ שאין ללמוד משם, קל וחומר פרכינן – רק אם

1 בעירה – וכי מכוערת בעיניך ברייתא זו ששנה רבי, שלמדה זאת
2 ממקור אחר, שנאמר בפרשת פסולי המוקדשין (דברים יב טו) 'רק הדים
3 לא תאכלו, ושוב נאמר (שם יב כד) 'לא תאכלנו למען ייטב לך וגו',
4 והפסוק השני לכאורה מיותר, ומבאר הברייתא שבבשר בחלב
5 הכתוב מדבר, ומבאין אסור לאכול בשר בחלב, שואלת הברייתא:
6 מנין אתה אומר שבבשר בחלב הכתוב מדבר, או – אולי אינו
7 מדבר אלא באחד מקל האיסורין האחרים שבתורה. משיבה
8 הברייתא: בהכרח אמרת שמדובר בבשר בחלב, שהרי צא ולמד
9 משלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, ואחת מהן היא דבר
10 הלמד מענינו – פסוק שלא מפורש על מה הוא מדבר, יש ללמוד
11 זאת מהפרשה שנכתב בה, ואף כאן פמה הכתוב מדבר, בשני מינין
12 – בפסולי המוקדשין שנפרדו, שנחשבים כשני מינים, כיון שמתרים
13 באכילה כמו חולין, ואסור לגזוז אותם ולעבוד בהם כמו קדשים, ואם
14 כן אף פאן בפסוק המיותר מדובר בשני מינין, ולכן יש להעמידו
15 בבשר בחלב. עד כאן דברי הברייתא. וכיון שיש מקור בברייתא
16 לאיסור אכילת בשר בחלב, מדוע הוצרכת לדרוש זאת מפסוק אחר.
17 השיב ריש לקיש: אי מהייתא – אם הייתה רק דרשת רבי הנה אמרינא,
18 הני מילי באכילה – שבשר בחלב אסור רק באכילה, אבל בהנאה
19 לא, קא משמע לן הדרשה מהתיבה (שמות יב ט) 'מבושל', שבשר
20 בחלב אסור גם בהנאה, שהרי פסוק זה נאמר לגבי פסח שהתבשל,
21 שאסור באכילה ובהנאה.
22 שואלת הגמרא: ורבי בהנאה מנא ליה – מנין לרבי שבשר בחלב
23 אסורים בהנאה. משיבה הגמרא: נפקא ליה מהקא – רבי למד זאת
24 מהדרשה הבאה, נאמר פאן לגבי בשר בחלב (דברים יד כא) 'כי עם
25 קדוש אתה לח' אלהיך / ונאמר להלן (דברים כג יח) 'ולא יהיה קדש
26 – (מזומן למשכב זכר) בבני ישראל, ויש ללמוד בגזירה שזה 'קדוש'
27 'קדש', מה להלן לגבי 'לא יהיה קדש' מדובר בהנאה, אף פאן בשר
28 בחלב אסור בהנאה.
29 מקור נוסף לאיסור הנאה: דבי רבי אליעזר תנא – בבית מדרשו של
30 רבי אליעזר שנו ברייתא זו, נאמר בתורה (דברים יד כא) 'לא תאכלו כל
31 נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מטר לנכרי [וגו'] לא
32 תבשל גדי בחלב אמו, וכך אמרה התורה, בשתמכרנה – כשתמכור
33 את הנבלה לנכרי, לא תבשלה בחלב ותמכרנה, כלומר, אם
34 תבשלה בחלב לא תוכל למכרה, ומבאין שבשר בחלב אסורים
35 בהנאה.
36 מקור נוסף לאיסור אכילה והנאה: דבי רבי ישמעאל תנא – שנו
37 ברייתא זו, התיבות 'לא תבשל גדי בחלב אמו' נאמרו בתורה שלש
38 פעמים (שמות כג יט, לד כב, דברים יד כז), ויש לבאר, שאחד מהם נכתב
39 ללמד איסור אכילה בבשר בחלב, ואחד נכתב לאיסור הנאה,
40 ואחד נכתב לאיסור בשול – שאסור לבשל בשר בחלב.
41 מקור נוסף: תנאי בברייתא, איסי בן יהודה אומר, מנין לבשר בחלב
42 שאסור באכילה, נאמר פאן לגבי בשר בחלב (דברים יד כד) 'כי עם
43 קדוש אתה, ונאמר להלן (שמות לד כו) 'ואנשי קדש תהיו לי ובשר
44 בשדה מרפה לא תאכלו, ויש ללמוד בגזירה שזה 'קדוש' 'קודש',
45 מה להלן אסור לאכול טריפה, אף פאן אסור לאכול בשר בחלב.
46 שואלת הברייתא: ועדיין אין לי ללמוד מכך אלא שבשר בחלב
47 אסור באכילה, שאסור בהנאה מנין. משיבה הברייתא: אמרת שיש
48 ללמוד זאת מקל וחומר, ומה ערלה הקלה, שלא נעבדה בה
49 עבירה, שהרי אין איסור בנטיעתה, בכל זאת אסורה בהנאה, בשר
50 בחלב החמור, שנעבדה בו עבירה בבישול, וכי אינו דין שאסור
51 בהנאה.
52 דוחה הברייתא: מה לערלה שפני יש בה חומרא, שלא היתה לה
53 שעת הכושר – לא היה זמן שהיתה מותרת, ואין ללמוד מכך לבשר
54 בחלב שהיו מותרים באכילה לפני שנתערבו. משיבה הברייתא: המין
55 בפסח יוכיח, שהיתה לו שעת הכושר לפני פסח, ואף על פי כן
56 אסור בהנאה בפסח, והוא הדין לבשר בחלב.
57 דוחה הברייתא: מה לחמץ בפסח שפני יש בו חומרא, שהאוכלו
58 במיד ענוש בפרת, ואין ללמוד מכך לבשר בחלב, שהאוכל מהם אינו

המשך ביאור למס' חולין ליום רביעי עמוד ב

7	וחמץ וכלאים אטורים בהנאה, משום שהם גידולי קרקע, ואין ללמוד	1	יש קולא או חומרא במלמד שאין בלמד, אפשר לפרוך, אבל קל דהו
8	מהם לבשר בחלב שאינו גידולי קרקע, שהרי בפשטות לימוד	2	לא פריינין - אין לפרוך מדברים שאינם קולא או חומרא, ולכן כעת
9	משלשה מקורות הוא כמו לימוד מצד השוה, שפורכים עליו גם	3	שאנו לומדים רק מכלאים, אין לפרוך 'מה לכלאים שכן גידולי
10	מדברים שאינם קולא או חומרא.	4	קרקע, משום שאין בכך חומרא.
11	אלא אמר ליה רב מרדכי לרב אשי, הכי אמרינן משמיה דריש	5	הקשה רב אשי וליפרוך לכולהו - אם כן נפרוך על הלימוד
12	לקיש, שיש בזה שלושה אופנים,	6	משלושת המקורות, מה לכולהו שכן גידולי קרקע - שדוקא ערלה